

**Prof. dr hab. Stefan Tytus Zygmunt Dąbrowski -
Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w latach akademickich 1937/1938 i 1938/1939**

Lekarz, fizjolog, biochemik, polityk. Urodzony 31 I 1877 r. w Warszawie jako syn Stefana Dąbrowskiego herbu Radwan, artysty malarza, i Hortensji z domu Lombard. Po odbytych w latach 1895-1900 studiach lekarskich na Uniwersytecie Warszawskim pracował w Zakładzie Chemii Fizjologicznej Uniwersytetu Paryskiego, następnie obejmował na Uniwersytecie Lwowskim asystentury kolejno przy Katedrze Farmakologii i Farmakognozji (1903-1905) oraz Katedrze Chemii Lekarskiej (1905-1911). Po uzyskaniu stopni dra med. i w 1908 r. dra hab. chemii pracował naukowo w Paryżu. W 1912 r. objął stanowisko profesora fizjologii i nauki żywienia w Akademii Rolniczej w Dublanach, z którego zrezygnował, by w 1913 r. zostać profesorem nadzwyczajnym chemii i fizjologii żywienia Akademii Weterynaryjnej we Lwowie. W 1920 r. został mianowany profesorem zwyczajnym.

W latach 1920-1939 i 1945-1947 jako profesor zwyczajny obejmował stanowisko kierownika pierwszej uniwersyteckiej placówki biochemicznej w Polsce, a mianowicie Katedry Chemii Fizjologicznej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego, którą zorganizował od podstaw.

W latach 1937/1938 i 1938/1939 wybierano go dziekanem Wydziału Lekarskiego UP. W 1939 r. wybrano go rektorem UP, faktycznie pełnił te obowiązki dopiero od marca 1945 r. do 1 maja tego roku, kiedy władze uczelni urlopowwały go, karząc za udostępnienie młodzieży katolickiej auli uniwersyteckiej. Oficjalnie zakończył kadencję w grudniu 1946 r.

Podczas I wojny światowej był lekarzem miejskim w Nowym Targu, potem komendantem wojskowego szpitala Czerwonego Krzyża w tym mieście, a później we Lwowie, gdzie w 1918 r. przygotowywał kadry do jego obrony. Prowadził szeroką działalność polityczną m.in. w latach 1920-1921 jako podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, od 1922 r. przez cztery kadencje jako poseł na Sejm oraz wiceprezes Zarządu Głównego i Komitetu Politycznego Stronnictwa Narodowego, a od 1926 r. jako zastępca oboźnego Dzielniczy Zachodniej Obozu Wielkiej Polski.

Jego prace badawcze dotyczyły funkcji wydzielniczej nerek, badania krwi i moczu, a ukazywały się głównie w czasopismach niemieckich i francuskich. Ustalił prawo wymiany jonowej między krwinkami czerwonymi a osoczem oddzielnie dla krwi tętniczej i żyłnej. Zajmował się też problematyką wojskowości, zwłaszcza zagadnieniem wyczerpywania rezerw ludzkich w okresach wojen.

Był członkiem rzeczywistym Akademii Nauk Lekarskich, członkiem korespondentem (1928 r.) i członkiem czynnym (1930 r.) Polskiej Akademii Umiejętności, członkiem korespondentem (1930 r.) i członkiem zwyczajnym (1946 r.) Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Zmarł 23 III 1947 r. w Poznaniu, a pochowany został na cmentarzu w Puszczykowie.